

v dovolacím spise pod a) braní t. zv. akcidenčí, b) založení školky v parku, c) zastřelení srnce, d) vzdálení se ze služebního místa, nelze vzhledem ku zjištěným okolnostem pokládati za důležité důvody, opravňující k výpovědi. Jinak má se věc, pokud jde o důvod pod g) uvedený (podání stížnosti na žalovaného u Státního pozemkového úřadu). Tu dlužno ovšem dáti za pravdu dovolateli, že podání stížnosti obsahu takového, jakého jest zejména stížnost ze dne 10. června 1925, bylo by jednáním, které by činilo zaměstnance nehodným důvěry zaměstnavatelovy, poněvadž účelem jejího podání bylo zřejmě, zabrániti tomu, by prodej velkostatku žalovanému nebyl schválen, tedy způsobiti něco, co by bylo velmi citelně poškodilo zájmy žalovaného. Avšak k věrnosti zavázán a povinen hájiti zájmy žalovaného byl žalobce teprve, až se žalovaný stal jeho zaměstnavatelem. Nebylo zjištěno, že v době podání stížnosti ze dne 10. června 1925 žalovaný byl již zaměstnavatelem žalobcovým, poněvadž nebylo zjištěno, že tenkrát již nastala doba v kupní smlouvě stanovená, kdy mělo vlastnictví velkostatku přejíti na žalovaného, a nebylo zejména zjištěno, že žalobce věděl, když stížnost podával, že žalovaný jest již jeho zaměstnavatelem. Obsah stížnosti poukazuje naopak k tomu, že žalobce o tom nevěděl, neboť stížností svou snažil se právě zabrániti tomu, by kupní smlouva nebyla Státním pozemkovým úřadem schválena. Nelze proto ani podání této stížnosti pokládati za důležitý důvod ve smyslu Šu 29 čís. 1 zák. o statk. úř.

Čís. 6630.

Při žalobě o obnovu dlužno za hodnotu rozepře, pokud se jí řídí způsob řízení včetně opravného řízení a přípustnosti opravných prostředků, pokládati hodnotu základní rozepře. Třebas odvolací soud, ač hodnotu základní rozepře určil nikoliv nad 2.000 Kč, stanovil hodnotu rozepře o obnovu přes tuto hranici, jest dovolání do srovnalých rozsudků odmítnouti jako nepřipustné (§ 502, třetí odstavec, c. ř. s.).

(Rozh. ze dne 23. prosince 1926, Rv I 1600/26.)

Nejvyšší soud odmítl dovolání žalobce do srovnalých rozsudků nižších soudů, jimiž byla zamítnuta žaloba o obnovu.

Důvody:

Právem namítají žalovaní v dovolací odpovědi, že dovolání není přípustné. Odvolací soud ocenil sice předmět sporu o obnovu na 3.000 Kč, avšak učinil tak neprávem a v důsledku toho neváže jeho usnesení dovolací soud. V základní rozepři ocenil odvolací soud předmět, o němž rozhodoval, podle Šu 500 c. ř. s. na 1.000 Kč. Toto usnesení jest usnesením konečným, které nepodléhá opravnému prostředku a váže tedy nejen dovolací soud, nýbrž i soud odvolací. Toto usnesení nemůže odvolací soud změnit nebo nahradit jiným (srov. sb. n. s. čís. 5025). Zde ovšem nejde o rozhodnutí v základní rozepři, nýbrž o rozhodnutí

ve sporu o obnovu. Avšak obnova řízení není vlastním předmětem sporu, nýbrž jeho účelem. Žalobou o obnovu neuplatňuje se nárok samostatný, neodvislý od nároku základní rozepře, nýbrž zákon poskytuje tuto žalobu za určitých předpokladů jako mimořádný prostředek, by byl odstraněn rozsudek v základní rozepři, který řádnými opravnými prostředky odstraněn býti nemůže. Žaloba o obnovu směřuje k tomu, by obnovou řízení přivedeno bylo pro žalující stranu příznivější rozhodnutí ve věci hlavní. Konečný cíl jest v obou sporech týž, vítězství ve věci hlavní, a týž jest předmět sporu v obou rozepřích. Z toho plyne, že, pokud se způsob řízení, zahrnujíc v to i řízení opravné a přípustnost opravných prostředků řídí hodnotou předmětu rozepře, dlužno za ni pokládati hodnotu předmětu základní rozepře. Pokud by nebylo dovolání přípustno v této rozepři, nelze je připustiti ani ve sporu o její obnovu. Správnosti tohoto názoru nasvědčuje i úvaha, že, kdyby dovolatelé byli skutečnosti a důkazy, o nichž se dozvěděli až po rozsudku v základní rozepři, uplatňovali již v této rozepři a kdyby přes to oba nižší soudy byly rozhodly v jejich neprospěch, bylo by dovolání bývalo nepřipustným, poněvadž v základní rozepři byl odvolacím soudem oceněn předmět rozepře jen na 1.000 Kč. Připustilo-li by se, že v řízení o obnovu jest odvolací soud oprávněn oceniti znovu předmět rozepře, byli by dovolatelé, kdyby odvolací soud, jak se stalo, ocenil jej nad 2.000 Kč, lépe na tom, než byli v základní rozepři, poněvadž by pak dovolání bylo přípustným. To se však přičí podstatě a účelu obnovy podle §u 530 čis. 7 c. ř. s. Neboť obnovou má strana, které bylo bez jejího zavinění zabráněno v tom, by skutečnosti a průvody ve sporu uplatňovala, býti chráněna před škodou z toho pro ni vyplývající, avšak toto, třeba nezaviněné, opožděné uplatňování v základní rozepři nepřednesených okolností nemůže býti důvodem, by strana byla na tom lépe, než by byla, kdyby byla ony skutečnosti a průvody přednesla v čas. Zůstává tedy při tom, že hodnota předmětu rozepře činí jen 1.000 Kč, jak rozsudkem odvolacího soudu v základní rozepři bylo s konečnou platností vysloveno. Za tohoto stavu věci jest dovolání podle §u 502 třetí odstavce c. ř. s. nepřipustno a bylo proto odmítnuto.

Čís. 6631.

Byl-li při určovací žalobě (§ 228 c. ř. s.) opodstatněn právní zájem na bezodkladném zjištění sice v době podání žaloby, avšak nastala-li před vynesemím rozsudku prvé stolice možnost žalovati o plnění, jest určovací žalobu zamítnouti, leč že by tu byly zvláštní okolnosti, které by již od počátku, přes to, že nárok byl již dospělým, byly odůvodňovaly žalobu o určení.

(Rozh. ze dne 23. prosince 1926, Rv I 1905/26.)

Žalobu, by bylo určeno, že strany uzavřely nájemní smlouvu, dle níž se žalovaná zavázala předati žalobci dne 1. května 1926 byt, v žalobě